

Betty ieși și ea din mașină, respiră de cîteva ori profund aerul răcoros al nopții, își mișcă brațele de parcă ar fi avut niște aripi nefolosite de mult și care trebuiau reobișnuite cu zborul. Se apropie și ea de ghemul negricios din fața mașinii.

— Ei? Ce face domnul arici?

— E speriat.

— Sunteți speriat, domnule arici?

— E speriat și supărat.

— Să-l rostogolim pe marginea șoselei.

Cu mîna înmănușată, Ken împinse ușor ariciul pentru a-i testa reflexele. Ariciul se contractă însă și mai tare, vizibil iritat. Un fel de dîră lipicioasă indica traseul pe care îl parcursese pînă în mijlocul șoselei.

— Este perioada lor de rut, spune Ken. Din cauza asta e speriat și nervos.

— A, făcu Betty. V-am deranjat de la vreo agapă, domnule arici? V-ați dat întîlnire cu vreo iubită chiar aici, pe mijlocul șoselei?

— Nu cred că-i place să ne audă vorbind, murmură Ken.

— Păi îi vorbesc cît se poate de tandru.

— Nu-i plac vocile noastre, în orice caz...

Betty începu să se rotească pe șosea ca o balearină în curs de încălzire înainte de începerea unui spectacol. Se înalță pe vîrfurile picioarelor și făcu cîteva piruete perfecte în lumina farurilor ca și cum ar fi dansat pe o scenă în lumina unui reflector.

— Ce bine că se poate respira...

Betty se opri cu o expresie de uluire pe față întrucît descoperi cerul doldora de puncte luminoase, o imensitate de corpuri misterioase pulsînd cu un fel de febrilitate, de parcă și-ar fi transmis niște mesaje.

— Ce noapte! Nu mă miră că aricii vor să facă dragoste.

Ken se ridică și făcu cîteva pași în lumina farurilor. Descoperi, la doar cîteva metri de ariciul în

fața căruia frînase brutal, alte cîteva ghemotoace sau sfere imobile, paralizate din cauza luminii. În schimb, ceva mai departe, șoseaua colcăia de alte zeci și zeci de arici perturbați care se mișcau în zig-zag cu repeziciune.

Betty se apropie de Ken, îi puse o mîină pe umăr, îl mîngîie ușor pe ceafă.

— O fi vreun *party*, spuse ea. Un *party* al aricilor.

Ken se întoarse la mașină ca să caute o lanternă în timp ce Betty continuă dialogul cu aricii.

— Cum v-ați adunat voi aici, mă? V-ați dat întîlnire, da? Unde vă duceți voi așa? Aveți vreo treabă precisă? Este noaptea în care vă iubiți voi? Da? Măi, proștilor, de ce vă iubiți voi în mijlocul șoselei?

Ken stinse farurile mașinii și reveni lîngă Betty la lumina ceva mai puțin violentă a lanternei. Toate formele sferice de pe șosea intrară într-o agitație febrilă și în cîteva zeci de secunde nu rămaseră pe asfalt decît dîrele lipicioase amintind de traseele dezordonate ale aricilor.

— Cred că putem pleca, spuse Ken.

— De ce nu există niciun panou de circulație cu arici? Gen ATENȚIE, TREC ARICI?

— Nu știu, făcu Ken.

— Nu e normal, spuse Betty. Panouri cu cerbi există, panouri cu pietre care cad există, dar panouri cu arici, nu.

— O să le cerem să instaleze panouri cu arici.

— Nici nu știam că există arici în deșert, comentă Betty. Tu știi?

— Deșertul e viu, spuse Ken. Nu există niciun motiv să nu trăiască arici în deșert...

Ken se instalează la volan și Betty se chirco, ușor înfrigurată, pe bancheta de alături. Ken răsuci cheia în contact dar motorul începu să bolborosească oarecum îmbufnat, cu gîlgiituri avînd o notă de reproș. Ken încercă de mai multe ori să pornească mașina, la un moment dat chiar reuși să demareze motorul, dar clacă imediat.

Pe fața lui Betty apăru o undă de îngrijorare.

— Nu vrea?

Ken așteptă câteva minute, încercă din nou să aprindă motorul, dar de undeva din măruntaiele mecanice ale mașinii mesajul fu din nou destul de clar: NU. Acest NU ieșea dintr-un fel de filfiit neputincios, ca și cum niște aripi retezate s-ar fi rotit inutil într-un cilindru.

— Nu vrea, confirmă Ken.

Calmul lui Ken o neliniști și mai mult pe Betty.

— Ne-au blestemat aricii, spuse ea.

Ken ieși din nou, ocoli fără grabă botul mașinii, ridică încet capota și examinează superficial, la lumina lanternei, intestinele metalice ale vehiculului.

— Ce i-ai făcut? întrebă Betty.

Ken consideră că întrebarea lui Betty nu merita efortul unui răspuns. În schimb, aplecat peste motor, smulse câteva fire metalice din alveolele lor și se apucă să le analizeze cu migață, să le cîntărească în palme și chiar să le compare dimensiunile.

— Ce se întîmplă? insistă Betty și mai intrigată.

Modul în care Ken înțelegea să repare mașina i se părea cel puțin ciudat. Gesturile lui nu i se păreau cele mai corespunzătoare, avu chiar impresia că bărbatul cu care călătorea nu mai ridicase niciodată o capotă în viața sa. Mașina semăna acum cu un fel de pachiderm. Un animal imobil cu o imensă gură căscată în care trupul lui Ken dispărea deja pe jumătate. Lui Betty i se făcu brusc frică nu atît de perspectiva de a petrece noaptea în mijlocul unui fel de *no man's land*, cît de ideea că *bestia* l-ar putea înghiți pe Ken în întregime.

— Suntem în pană? făcu Betty mai mult pentru a-i sugera lui Ken o idee de explicație, astfel încît apoi, el, Ken, să o poată liniști pe ea. Ken prinse soluția din zbor.

— Da, suntem în pană de motor.

— Și ce facem?

— Nimic, așteptăm.

- N-o să ne fie frig?
- Nu, am pături în mașină.

Cinci minute mai târziu Betty descoperea, lipită de Ken, că deșertul nu era de loc tăcut. Din cînd în cînd de afară se auzeau tot felul de țipete și chiar serii lungi de bufnituri ca și cum s-ar fi prăbușit niște faleze.

- De ce urlă toată lumea afară, Ken?
- Nu *urlă*. Cîntă.
- Cine cîntă?
- Dunele.
- Așa cîntă dunele?
- Așa cîntă dunele.
- Și de ce cîntă noaptea?

— Pentru că se contractă pietrele. Uneori chiar se desprind blocuri întregi, pietre mai mari sau mai mici, și se rostogolesc. Cei care locuiesc sub faleze știu asta... În fiecare dimineață ies ca să vadă ce pietre noi s-au mai rostogolit peste noapte.

- Pietrele se mișcă, Ken?

— Sigur că se mișcă. E destul să faci o fotografie dintr-un punct fix, să fotografiezi o secțiune dintr-un parc de pietre. Și apoi să vii peste șase luni și să faci aceeași fotografie. Cînd le compari îți dai seama că aproape nimic nu mai e la locul lui. Pămîntul se ondulează și toate aceste unde sunt capabile să deplaseze pietre mari cît o căldare, iar cactușii cresc și împing și ei pietrele din jur... Ca să nu mai spun că uneori pietrele mari se sfărîmă și atunci pe fotografia a doua apar, în locul unor blocuri pe care le credeai veșnice, grupuri de pietre care au aerul că fug în toate direcțiile...

Betty se simți mai în siguranță ascultîndu-l pe Ken vorbind. Nu-și puse în niciun fel întrebarea dacă bărbatul care o ținea în brațe și care ar fi putut să-i fie tată mințea sau pur și simplu inventa povești.

- Tu ai vreo idee unde ne aflăm, Ken?
- Da.

— Unde?

— Pe o scurtătură. Pe undeva pe la mijlocul unei scurtături.

— Și de ce a trebuit s-o luăm pe o scurtătură, Ken?

— Pentru că venea noaptea.

Betty tăcu o vreme încercînd să analizeze toate acele informații pe care Ken i le dădea cu o voce extrem de calmă. Ken degaja o enormă cantitate de căldură, aproape tot atîta ca atunci cînd se iubiseră în motelul acela de la marginea drumului. Într-un fel, își spusese Betty, am avut noroc. Am dat de un om tandru. Pentru acel *first time* totul fusese cît se poate de interesant și de frumos. În definitiv avea deja o amintire frumoasă. Numai că povestea luase o întorsătură ciudată și plasarea ei în categoria amintirilor frumoase trebuia să mai fie amînată. Betty nu-și mai amintea pe la ce oră adormise în mașină, alături de Ken care se afla la volan. În ce direcție decisese amîndoi să se îndrepte? Ar fi vrut să-l întrebe toate acestea pe Ken, să-l roage să dea puțin *filmul* înapoi, dar nu îndrăznea. Ken îi vorbise totuși de un cazinou și de un motel undeva pe lîngă o rezervație de indieni. Ceva o impresionase cînd Ken adusese vorba despre acești indieni care îl adorau pe *Kokopelli*. Și care îl pictau pe Kokopelli pe mici pietricele plate precum și pe bucăți de scîndură și chiar pe tricouri. De altfel, undeva, în drum, se opriseră și Ken îi cumpărase un mic medalion, o mică bucată de gresie pe care mîna unui indian pictase, fără niciun tremur, cu o precizie de admirat, un mic personaj cocîrjat cîntînd la flaut.

— Ken...

— Da?

— Suntem la ei, la Kokopelli?

— Cred că da.

— Am uitat cine e Kokopelli.

— A fost un zeu care s-a supărat pe poporul său.

— Când?

— Nu se știe. Demult.

— Și de ce s-a supărat?

— S-a supărat pentru că poporul său se ruga prea mult la el.

— Și ce le-a făcut Kokopelli?

— I-a exterminat pe toți...

— Adică i-a omorât? Pentru că se rugau prea mult? Și tu crezi că e drept, Ken? E drept ca un zeu să-și extermine poporul pentru că poporul se roagă prea mult la el?

— Nu știu. De fapt, zeul decide ce e drept și ce nu.